

TORONYIRÁNY

XVIII. 25.

2024. június 23.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 12. vasárnap

Június 24.	Keresztelő Szent János születése
Június 27.	Szent László király
Június 29.	Szent Péter és Szent Pál apostolok

Lukácsnál a történetet Jézus rokonainak a látogatása előzi meg. Érkezésük alkalmat ad neki erre a kijelentésre: Az az én anyám és rokonom, aki hallgatja és tette váltja az Isten szavát. Itt a bárkában a tanítványok vannak mellette, akik követik őt, és meg akarják tenni az Atya akaratát. Elsősorban nekik kell tudniuk, hogy kihez kötötték sorsukat, kinek a szolgálatába szegődtek. Ha valaki kiszakadt a keleten annyira szoros családi és törzsi kapcsolatból, és ha külsőleg inog is lába alatt a talaj, tudnia kell, hogy Jézus mindenkinél hatalmasabb, s mellette biztonságot találhat.

Az egyházi hagyománynak is kedves képe maradt a vihart lecsendesítő Jézus. De a kép jelentése kiszélesedett. Péter hajója az egyház, amely a történelem széles tengerén hánycsúszik. Akárhányszor az a látszat, hogy Jézus, ha benne is van, de alszik. A hívők és a vezetők maguk küzdenek a szellemi és hatalmi viharokkal, s olyan helyzet is előáll, ahol a hajó süllyedni látszik. Ilyenkor sem szabad kishitűnek lenni. Ki kell tartani az imában, mert Jézus velünk együtt vállalta a történelmi sorsot. Dicsőségét, kegyelmének kiadását hozzákötötte egyházához és a hívők közösségéhez. Rajta keresztül igazolja, hogy minden hatalom az övé a mennyben és a földön.

Gál Ferenc

A szentmise olvasmányai

- 1. Jób 38,1-8-11** Isten a világ Teremtője, és a teremtés Ura.
- 2. 2Kor 5,14-17** Jézus szeretetből azért áldozta fel életét mindenkiért, hogy akik élnek, már ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.
- 3. Mk 4,35-41** Jézus megrémült apostolai körében a viharvert bárkában lecsendesíti a vihart.

Viharban

Jézus, akihez a tó partján nagy tömeg sereglett (3,7), s aki ugyanott bárkába szállt, hogy onnan tanítson (4,1-2), át akar kelni a tavon. Nyugalomával felbőszíti tanítványait, parancsával lecsendesíti a tengert – ám ezzel újra a tanítványok félelmét növeli. Hatalmának megnyilatkozása, hogy úr a természet erői felett is, a tanítványokban felveti a kérdést, ki ő valójában. Jézus kérdéséből viszont nyilvánvaló, hogy tettei és tanítása láttán már hitet várnak övétől.

A hajóút előkészítése (35-36a), majd körülményeinek leírása (36b-37) után a tanítványok és Jézus reakcióit, részben tetteit, részben szavait közli az elbeszélő (38-41). Az elbeszélés sajátossága, hogy a szereplők egyike sem válaszol a hozzá intézett szavakra, az elbeszélő mintegy lényegre törően, elliptikus, azaz kihagyásra építő szerkesztői elvet követve építkezik. A meg nem válaszolt kérdések és felszólítások az olvasó kompetenciájának adnak nagyobb teret, aki a történet megértésével képzeletben betölti az elbeszélő által üresen hagyott helyet, illetve maga válaszolhat a feltett kérdésekre.

Jézus hatalma nyilvánult meg a tisztátalan lelkek kiűzésében és a gyógyításokban is, ám ez az első úgynevezett „természeti” csoda, amit véghezvisz. Újdonsága az is, hogy közvetlen hatása a Jézussal lévő tanítványi körre irányul, s az ő hitüket kéri. Jézus galileai tanító körútjainak második szakaszában (3,7-6,6a) a tanítást (3,20-35; 4,1-34) a tettek követik. Ezek a tettek, mondja K. Stock, Jézus hatalmát és a benne működő Isten hatalmát mutatják, de a születő ország képét is tovább magyarázzák. Az ország megszabadít a halálvesztélyből (4,35-41), a gonosz erők szolgátságából (5,1-20), a betegségből (5,25-34) és a halálból (5,35-43). Jézus tettei újra meg újra a tanítványok és a sokaság hitét követelik, de egyben meg is erősítik. Márk három alkalommal ír a tengeren való átkelésről (4,35-41; 6,45-52; 8,13-21). Máté csak kétszer (8,18.23-27; 14,22-33), Lukács pedig egyetlen alkalmat említ (8,22-25). Úgy tűnik, hogy Márk különösen is fontosnak látta Jézusnak ezeket az útjait, illetve a tanítványok számára emlékezetes, sajátos tapasztalatot, amelyet a Jézussal „egy csónakban evezés” nyújthatott.

Jézus kilétének kérdése, személyének titka már az evangélium felirata óta foglalkoztatja az olvasót, de magában az elbeszélésben is felmerült már (vö. 1,1; 1,24). Az elbeszélésnek ezen a pontján, a halálos veszedelemből minden erőfeszítés nélkül kimentett tanítványok teszik fel először nyíltan a kérdést, hogy ki lehet Jézus. A kérdés, illetve az egyelőre inkább nyugtalanító válasz, egyes történetekben újra és újra megfogalmazódik majd (vö. 1,5,7; 6,1-6a; 6,14-16; 8,27-29; 15,39). Jézus az ismerheti meg egészen, aki vele együtt „átkel a túlsó partra”. Követi őt egészen a keresztségig, illetve tanúskodik feltámadásáról.

Az elbeszélő az Isten országáról szóló tanítás napjához köti a tavon való átkelést. Jézus már hosszabban a tó partján időzött, ezért az indulás, a tavon való tényleges átkelés akár jelentős pillanatnak is tűnhet. Az este említése Márktól megszokott módon kiegészíti, közelebbi színezettel tölti meg az első időhatározót. A tanítás napja befejeződött (lásd: 1,32). Az este (opszia) jelentős szerepet kap majd a 6,45-52 elbeszélésében is, ahol Jézus a sötétben és viharban közelít övéihez a tó vize fölött. A vihar még félelmetesebb éjszaka, mint nappal, s a sötétség ideje a gonosz és ellenséges hatalmak működésének is nagyobb teret enged. Jézus maga szólítja fel a tanítványokat, hogy keljenek át a túlpartra (eisz to peran). Határozott, rövid utasítása a továbbiak fényében arra utal, hogy nem feltétlenül számol veszélyekkel, de nem is riad vissza tőlük. Az „úgy, ahogy volt” kitétel valószínűleg arra utal, hogy Jézus a 4,1 óta a hajóban ülve tanított, s most nem is szállt ki, hogy mást tegyen. A tömeg elbocsátása (36. vers) ennek megfelelően a tanítványok dolga lesz. Ez újra szerepel majd a 6,45-ben, egyedi viszont a többi hajóra tett megjegyzés, amely esetleg a Jézussal lévőkre vonatkozhat a 4,10-ből. A tanítványok azok, akik „magukkal viszik” (paralambanó) Jézust, bár ezt az ígét a többi esetben mindig Jézusról olvassuk majd (5,40; 9,2; 10,32; 14,33). Úgy látjuk, hogy az esemény leírásában Márk igen közvetlenül követi a tényeket.

A bonyodalmat a 37. versben leírt váratlan vihar okozza. A Genezáreti-tó ismerői megegyeznek abban, hogy az efféle hirtelen viharok manapság is előfordulnak arrafelé. A régészeti leletek, mint például az 1986-ban a parti iszapból kiemelt halászhajó roncsai, arra engednek következtetni, hogy az ekkoriban használt hajók mintegy 4-4,5 m hosszúak, és 2-2,5 m szélesek lehettek, s egyenként kb. 12-15 ember befogadására voltak alkalmasak. A hullámok (küma) leírása egyfelől nagyon valóságos, másfelől ugyanezen hullámok a zoltárookban gyakran jelképezik az istenellenes hatalmakat (Zsolt 42,7-8; 65,7-8; 89,8-9; 107,23-32).

Míg a külső körülmények egyre zordabbá válnak, Jézusról egyelőre csak annyit tudunk meg, hogy gondtalanul alszik (37. vers). A prümné szó, amely egy hajó hátsó részét, tatját jelenti, rendszeren csak tengerjáró hajókkal kapcsolatban fordul elő, az Újszövetségben még az ApCsel 27,29 említi. A párna (szó szerint „fej alá való” – proszkefalaion) a hajósok pihenését segíthette, esetleg – homokkal töltve – nehezekként is szolgálhatott. A nyugodt alvás a Bibliában gyakran az Istenbe vetett bizalom jele (vö. Jób 11,18-19; Zsolt 3,5; 4,8; Péld 3,32-34). Jézus nagy bizalmával éles ellentétben áll a tanítványok viselkedése, akik már a halálra gondolnak. Az elbeszélésben először mesternek szólítják Jézust, s ez megfelel az eddig tapasztalt tanítói méltóságának.

A 38. versből kezdve ismét Jézus személye áll a középpontban, előbb a természetet rendre utasító parancsai, azután a tanítványokat korholó kérdései formájában, végül úgy, hogy a tanítványok egymás között Jézus kiletére kérdeznék rá. A 39. vers kétszer két kijelentést tesz, amelyek megfelelnek egymásnak. Jézus külön-külön parancsol a szélnek és a tengernek, majd ezek hallgatnak a szavára. Az elbeszélő ismét kiemeli Jézus szavának erejét, aki úgy bánik a természet erőivel, mintha azok egy fogat megbokrosodott paripái volnának.

A mester csak a tenger elcsitítása után fordul a tanítványokhoz. Azok ők számon kérték rajta, hogy nem törődik velük, most Jézus lesz az, aki a félelmük miatt dorgálja őket. A hit és a félelem ellentétben áll egymással (vö. 5,36; „Ne félj, csak higgy!”). A spontán belső reakció még nem az evangéliumi hit ellensége. A hívőnek azonban fel kell fedeznie Jézus jelenlétét és hatalmát, mint ami megszabadíthatja őt, és új lehetőségeket tárhat fel előtte.

A Zsolt 89,9; 93,4; 107,28-29 szerint egyedül Isten elég hatalmas ahhoz, hogy a dühöngő tengert megfékezze. Talán ezért van az, hogy a tanítványok félelme a tenger lecsillapítása után még nagyobb, mint előbb volt. Imént még a természet erőivel szemben érezték félelmet. Most a természetfeletti valóság, Isten erejének megnyilvánulása miatt tapasztalnak döbbséget tiszteletet (vö. Kiv 14,31; Jo 1,16). Ebből fakad egymáshoz intézett kérdésük is, amellyel csodálkozva Jézus kiletét firtatják.

Martos Levente Balázs

Nem leszek ideges! (5.)

Első rész Jellemismeret

Az igazság megszabadít benneteket. (Jn 8,32)

A vérmérsékletek színezete és árnyalata

Mivel az érzelmek nagyfokú ingerlékenysége ideggyengeséggel függ össze, angol tudósok ideges vérmérsékletről beszélnek. Az idegesség a modern kor betegsége. A mai ember csaknem kivétel nélkül túlérzékeny, érzelmei könnyen sebezhetőek. Sok ember kedélyvilága attól beteg, hogy igazságosság-érzetét megsértették, mások viszont sértett becsületérzésüktől szenvednek; ez a modern korszellem. A mai ember minden apróságon felzgatja magát, könnyen általánosít, túloz és nagy szavakkal, nagy hangon ír és beszél. Sok érzékeny ember hevesen védekezik akkor is, ha senki sem támadta meg. Érzékenyen viselkedik a felsőbbiséggel szemben, nem tud engedelmessé válni, nem tudja alávetni magát. Mohón vadássza a dicsőséget és a sikert.

Az érzékeny ember üzleti ügyeiben, hivatásában heves és mindig nyugtalan. Könnyen megsértődik és dohogva szidalmaz mindent, ami saját lényét támadni látszik. Az ilyen túlérzékenység már nem bír el semmiféle megzabolozást, semmiféle önmegtagadást. A megaláztatástól való félelem legerősebb ismérve. Keserűségében mindent kritizál és elítél.

Az ilyen ember elgyötri környezetét. Ha megmozdul érzékenysége, nem ura önmagának. Mindig ellentmond, mindig makacs, és nem viseli el mások véleményét. Függ idegeitől, az időjárástól, az alvástól, az emésztéstől; hangulata, kedve úgy változik, mint a szél. Senki sem mer mondani neki semmit, mert azonnal felforrtan, azonnal éles. Azt mondják róla, hogy ideges, vagy hogy beteg. Betegsége abban áll, hogy nem uralkodik érzékenysége és nem is akar uralkodni rajta, nem keresi és nem ismeri Isten akaratát, nem látja be hibáit, és nem akarja megtagadni önmagát.

Csak az erkölcsi edzés és a kereszt szeretete segítené rajta, ettől azonban visszariad, mint saját árnyékától a csikó. A túlérzékeny ember nem hallgat meg senkit és mindent jobban tud másoknál; a kolerikus ember nem hagyja kibeszélni azt, aki mondani akar neki valamit; a melankolikus ember mindenkinél ellenséget lát, aki ellentmond neki. Ezeket csak a kegyelem, az istenszeretet és a felebaráti szeretet gyógyíthatja meg. Ők viszont nem is akarják, hogy segítsenek nekik, nem akarják meggyógyítani magukat.

Az érzelmek tüzes, meleg és hideg (flegma) árnyalatai minden vérmérséklet mellett megtalálhatók. A tüzes érzelmek szenvedélyesség, a hideg érzelmek kiegyensúlyozottan nyugodttá teszik az embert, végletekbe kergetik s megakadályozzák a nyugodt gondolkozást. A hűvös érzelmek adják meg az embernek a gondolkozáshoz való nyugalmat és a valóságérzetet. A kolerikus ember nagy teljesítményekre képes, de egyoldalúvá és fanatikká válhat, a hűvös kolerikus viszont nyugodt, észember, aki jó emlékezőtehetségével, józan ítéletével, szerény fellépésével megbízható benyomást tesz, s maradandót alkot. Az ilyen ember született és ravasz diplomata, de gyakran hideg és önző lehet.

A hűvös, melankolikus pesszimizmusával és lassúságával idegesíti környezetét; senkiben sem tud ügye iránt lelkesedést ébreszteni; pesszimizmusával gyakran eltapossa környezetében a jót, nem jön ki önmagából, s csak nehezen csiszolható. A zárkózott, kígyószerűen csavaros jellem mindig a hűvös, számító vérmérséklet terméke. Azt a felületes szangvinikust, aki hűvös, általában flegmatikusnak nevezik; az ilyen ember szereti a kényelmet, kedélyességet, lusta a gondolkozáshoz, nincsenek szenvedélyei, jóindulatú, nincs semmi ambíciója, mindenkivel megfér és békésen él az emberek között. Vizsgáljuk most meg közelebbről az egyes vérmérsékleteket, s lássuk, mivel fokozhatjuk jó tulajdonságait, mivel enyhíthetjük hibáikat.

A szangvinikus ember

A jó szangvinikus életfelfogása vidám. Mindenben meglátja a jót, s azt, aminek örülni lehet, vagyis örömet keres és másoknak örömet akar okozni.

Nyílt, közlékeny, beszédes; könnyen ismerkedik másokkal, mindenkire tud alkalmazkodni, mert jóhiszeműen mindenkinek csak jó tulajdonságait látja meg. Érdekesen tud dolgokat elmesélni és leírni, szorgalmas, jószívú, adakozó, résztvevő, meleg kedélyű; meg tud vigasztalni, fel tud deríteni másokat. Megvan benne az a képesség, hogy hibáikra figyelmeztesse az embereket, anélkül, hogy megbántaná őket. Ha tréfál és humorát csillogtatja, elveti néha a súlykot, sőt meg is botránkoztat olykor. Nincs meg benne a kolerikus szenvedélye, sem a melankolikus féltékenysége, habozása, szívesen és szeretetben szolgálja Istent. Jóindulatáért, barátságáért, tréfásságáért a társaság kedvence, mindenütt szívesen látják.

A meg nem nevelt szangvinikus ember lényegében könnyelmű, törekvésében állhatatlan; sok mindenbe belekezd, de semmit sem fejez be egészen, egyik munkát a másik után, egyik örömet a másik után ragad meg, hangulatember, nincsenek elvei, nem szívesen összpontosítja figyelmét mélyebb szellemi munkára, s a könnyelműség benyomását kelti. A tüzes, vagy meleg szangvinikus minden benyomásnak enged, gyorsan lelkesedik, de nincs kitartása, a dolgok külszínén fennakad, lelkesedése szalmaláng. Kíváncsiság és szószátyárság szinte kiüritik, hiúság, féltékenység gyötri. Könnyű szerelmekre hajlamos. Általában nincs önálló, mélyen szántó ítélete. A szangvinikus általában irtózik az áldozattól, a megerőltetéstől; különösen a hűvös szangvinikus, aki kényelmét keresi mindenekfelett, sokat ad evésre-ivásra, csak lassan hevül fel, nincs benne szenvedély, de a dicsőség vágya sincs meg benne.

A szangvinikus nevelése inkább szigort követel, mint enyhiséget. Meg kell tanulnia megfontolni, gondolkodni, hallgatni és koncentrálni. Érzékeinek működését meg kell fékeznie. Foglalkozék komoly dolgokkal, olvasson komoly könyveket. Nem szabad belemerülnie baráti kapcsolataiba, az élvezetekbe, s óvakodnia kell a rossz társaságtól, a haszontalan olvasmánytól. Kerülnie kell a féltékenységet, a hiúságot, a semmittevést, a túlságosan intim barátkozást, a könnyű szerelmeket. Nem szabad túlértékelnie szeretetreméltóságát, s az emberekkel szembeni szívéllyességét. Mindez természetéből fakad csupán, nem pedig abból a tisztult, megpróbált keresztényi szeretetből, melyet csak az Istennel való érintkezés ébreszthet fel benne. Szigorú elviség és engedelmisség tartják meg őt a helyes úton. Szüksége van a mélyebb vérmérsékletű barát, vagy az atyai tekintély támogatására. A hűvös szangvinikusnak (flegmatikusnak) le kell győznie restségét és érzékiségét.

(Folyt. köv.)

Josef Massmann

Vasárnapi jegyzet

Erős a szeretet műve

Erfurtban, a virágok városában a Domhügel Szent Szévér-templomában arra a XX. századi szoborra lettem figyelmes, amelynek talapzatára ezt írták: Cor Jesu – Jézus Szíve. Ülő szobor, a mi falusi népünk így nevezi: Szomorú Jézus. Több zárandokhelyen találkozni vele. Teológus kísérőm sejtette, hogy megkérdem, miért ez a titulusa, ezért gyorsan közbevettem: a modern Jézus Szíve teológia az ikonográfiában már így ábrázolja az „igazság kútfőjét”. A szív a teljes ember jelképe a Bibliában...

A galgamácsai népi tudás-mindenes Vankóné Dudás Julianna egyszer szép éneket dudorászott nekem gregoriánus melizmákkal – hajlításokkal, hangnemenvalással:

Ó, szomorú Jézus,
angyalok öröme,
mi dolog, hogy szíved
bánattal van tele

Elég volt, hogy utólag megértsem Erfurt Jézus Szíve szobrának teológiai mélységét négy soros strofából, palóc tájról. Az ének sok szakasszal folytatódik. Kodály mester is hallotta, elhatározta, magyar passiót ír belőle. Már nem volt ideje.

Júniusi hetekben – de máskor is – különös, ösztönzéssel, mondjam: égivel? – hat rám a himnuszok világa, vagy napjaink költészetéből néhány vers, amely a krisztusi teológia művészi értelmezése, de inkább imádságra serkentő ahhoz, aki alázatossan vállalja most is szenvedéseinket, gondjainkat, és – örömeinket.

Fájdalom, szomorúság és derű különös érzékenységgel osztódik el az említett népi verszetben: az öröm az angyaloké, a szomorúság a mienk. Lélekértelmezésünk mondatja ilyen egyszerűen, hiszen a szellemi lények a győzedelmes Krisztusnak örülnek, aki a mi gondjainkat vállalja, együtt szenved velünk. Az ő dicsősége ez. A legnagyobb. Miből források ennyi alázat? A szeretetből. Mai fiatal költő, Halmos Tamás a szeretet kalandjáról ekként versel:

Az alaktalan testet ölt
az anyag árnyat formáz
tudják a halak nem a föld
felhő rejtje a forrást
drágább a fény javainál
a szeretet kalandja
nélküle dadog a halál
s az élet is halandzsza

Szinte metafizikus párhuzamok váltják egymást a sorokban; szeretetre épül a teremtet világ, s az ember is általa nyeri istenképesség-formáját, békességét.

1941-ben találták meg a XV. századi Stefan Lazarevič herceg remekét, A szeretet énekét. Békesség-felhívás unokaöccséhez, az Erkel által operába foglalt Brankovics Györgyhöz. A teremtet szeretete énekel ebben is: Isten öröme, aki mindent átjár létének melegségével:

Lám a tavaszt s nyarat az Úr megalkotta,
mint az Énekes is mondja,
melyekben sok szépség lakozik:
a gyors madarakat s röptük vidámságát
mezők téres voltát,
a zengetekkel ékes
szép levegőget,
a bőkezű földet,
és sok-sok virágát, jó illatát, zöld lombját
és magát az embert,
lénye újulását,
kedve vidámságát
elmondani ki méltó?

Oly erős és gyors a szeretet műve,
minden erény fölött oly messze szárnyal.

XIV. századi ismeretlen angol-földi poéta modern hangszereléssel muzsikáltatja rímben-ritmusban bővelkedő, szinte már swinburne-i létérzékenységű dalát Krisztus szenvedéséről:

Ha vágyasz szerződni vélem,
elszánva, hogy szíved
semmi másért ne éljen
mert engemet szeret:
én egemet ígérem
s hogy ott leszek veled
s hogy harcon és vesztélyen
győzni tud, dúsra mérem
lelki erőidet.

A szeretet csak akkor sérül, ha a hit és Krisztus arca elhalványul, s valami más lép helyébe.

† Tóth Sándor

hírek információk

A Szent Péter és Pál apostolok ünnepét követő vasárnapon, június 30-án minden katolikus templomban a szentmiséken úgynevezett Péter-állásokat gyűjtenek, azaz a perselyadományokat az Apostoli Szentszék tevékenységének, illetve az egész világegyházat szolgáló intézményeinek megsegítésére továbbítják.

Ünnepi szentmise keretében zárták a tanévet a Gál Ferenc Egyetem oktatói és hallgatói június 14-én a Székesegyházban. A tanév végén közel negyven Szegeden végzett diák vette át a diplomáját. A tanévzárón a díszdiplomásokat is köszöntötték, továbbá kitüntető címeket adtak át. Babák Mihály szarvasi polgármester rektori elismerésben részesült az Egyetem vezetésével és a Pedagógiai Karral a felsőoktatás területén kialakított együttműködéséért, Szarvas város polgármestereként hat cikluson keresztül a szarvasi pedagógusképzést támogató munkájáért. A „Gál Ferenc Egyetem Kiváló Gyakorlólétele” kitüntető címet a Dugonics András Piarista Gimnázium, Alapfokú Művészeti Iskola és Kollégium, továbbá a Karolina Óvoda, Általános Iskola, Gimnázium, Alapfokú Művészeti Iskola és Kollégium kapta meg. A „Gál Ferenc Egyetemen az év dolgozója” Kovács Katalin oktatási igazgató asszony lett a Gál Ferenc Egyetemen és annak Pedagógiai Karán végzett több, mint három évtizedes eredményes munkájának elismeréseként. A „Gál Ferenc Egyetemért hallgatói emlékérem” kitüntetést Csikós Dominika végzős hallgató vette át az Egyetem rendezvényein végzett áldozatos közösség-szervező munkájáért, valamint kiemelkedő tanulmányi eredményéért.

Ünnepi hálaadó szentmise keretében zárják a tanévet a Szent Gellért Katolikus Iskolai Főhatóság (SZEGERKIF) pedagógusai június 25-én, kedden 11 órai kezdettel a Szent Gellért Fórum rendezvényközpontjában.

A nyár folyamán kulturális programokat szervez az újszegedi Árpád-Házi Szent Erzsébet Plébánia. A soron következő előadás június 27-én, csütörtökön 19 órakor kezdődik a plébánia nagytermében. Az est témája: A Szegedi Püspökség létrejötte – Glattfelder Gyula püspök tevékenysége. Előadó: Zombori István történész, nyugalmazott múzeumigazgató.

A „Magyar Himnusz – Kárpát-medencei keresztény magyar kortárs alkotóművészeti kiállítás” június 27-ig tekinthető meg a Látogatóközpontban. A kiállításon festőművészek (grafikusok), keramikusok, népművészek, (népi)iparművészek, szobrászművészek, textilművészek, tűzzománcművészek, építész- (belsőépítész), fotóművészek és divattervezők közel 100 db alkotását tekinthetik meg az érdeklődők.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye szeretettel várja a környékbelieket az Apátfalához tartozó, a 43-as főút kövecsi lejhajtója melletti Havasboldogasszony „Langó” Kápolna felújítása alkalmából felajánlott ünnepi, szabadtéri szentmisére és az azt követő agapéra június 28-án pénteken 17 órakor.

A szeptemberben induló Dóm Művészeti Szalon 2024/25-ös évadára FOGLALT bérletek értékesítése megkezdődött. A meglévő bérletes vendégek hűségét és elköteleződését a Szegedi Dóm Látogatóközpont azzal szeretné megköszönni, hogy részükre a korábbi bérletes helyeket 2024. június 30-ig (vasárnap) fenntartják. A lefoglalt bérleteiket a fent jelzett időpontig szükséges megvásárolni. A június 30-ig meg nem váltott bérletes helyeket felszabadításra kerülnek. A bérletek megválthatók személyesen a Szegedi Dóm Látogatóközpont jegypénztárában. Bérletár: 38.000 HUF/fő. Az új nézők számára a nyolc előadásos bérlet értékesítése július 2-án (kedd) indul. A bérletes előadások a korábbi évekhez hasonlóan 17 és 19 órakor kezdődnek. Ebben az évadban is színes kulturális palettával kívánják elnyerni a tisztelt nézőközönség tetszését. Szegedi Dóm Látogatóközpont 6720 Szeged, Dóm tér 16. E-mail: domlatogatokozpont@gmail.com Telefon: +36-20/220-7227.

A Szegedi Dóm Látogatóközpontban Orgovány Erika festőművész Lélekrétegek című kiállítását nyitja meg július 4-én, csütörtökön 17 órakor Marton Árpád író.

Gyermekvédelmi gondoskodásban élő fiataloknak szervezett nemzetközi labdarúgó tornát az ÁGOTA Közösség és a lengyel Hope for Mundial alapítvány. Az ukrán, horvát, lengyel, szlovén és szlovák együttesek öt magyar gárdával mérköztek. Magyarország „A” csapata bronzérmet szerzett, ezzel a legeredményesebb hazai csapat lett a gyermekvédelmi gondoskodásban élő fiatalok bajnokságán.

A Napsugaras Tájház és a Szeged-Csanádi Egyházmegye Katechetikai Intézete (SZEKI) 2023/2024-es tanévben ismét meghirdette a Bálint Sándor Emlékversenyt. A gyulai Karácsonyi János Általános Iskola nyolcadikos csapata bejutott a döntőbe, ahol az előkelő 4. helyezést érte el. A végső fordulóban egy kalandjáték várt a versenyzőkre. Az állomások helyszínei a Gál Ferenc Egyetem, a Szent-Györgyi Albert Agóra, a Somogyi-könyvtár, a jezsuita templom, a Szegedi Dóm Látogatóközpont és az SZTE Néprajz Tanszéke voltak. A diákoknak többek között a következő feladatokat kellett megoldaniuk: feszületkészítés, ostyasütés, templomépítés.

**A NYÁRI SZÜNIDŐRE MINDEN DIÁKNAK
TANÍTÓNAK ÉS TANÁRNAK HASZNOS
IDŐTÖLTÉST, EGÉSZSÉGES KIKAPCSOLÓDÁST,
JÓ PIHENÉST KÍVÁN A TORONYIRÁNY
SZERKESZTŐSÉGE!**

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Karsai Örs,
† Tóth Sándor
Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.